

## Ferenc pápa megmutatja, mire figyeljünk

Julián Carrón *Avvenire / ABC*

16/03/2013

Információkra alapuló világunkban már közhely, hogy a hírek elavulnak, az emberek figyelmét egy bizonyos ponton túl nem lehet lekötni. Úgy tűnt, hogy XVI. Benedek lemondása „lekötötte” jó részét a Krisztusnak és az Ő Egyházának misztériumára irányuló figyelemnek. Ennek ellenére Ratzinger búcsúmosolya után a média figyelme Rómára, a pápaválasztó bíborosokra összpontosított. Nehéz kibújni a kérdés alól: mi az Péter utódjának alakjában, ami a médiaesemények szokásos „mérceit” messze meghaladó figyelmet és vonzerőt kelt?

A csaknem két hétig tartó *sede vacante* alatt nyíltan vagy burkoltan sok feltételezést fogalmaztak meg a Katolikus Egyháznak nevezett jelenség természetét illetőleg. Ebben az időszakban mi is átértük azt a kérdést, amit Krisztus szegezett tanítványainak: «Kinek tartanak engem az emberek?» (*Mk 8,27*). És az emberek ma is megpróbáltak választ adni, szinte kapkodva, mint egy magyarázatra szoruló ténnyel szembesülve. Válaszaikban a rendelkezésükre álló szokásos kategóriákat alkalmazták. A konklávéra alkalmazott „politikai” kategóriák azt leplezték, hogy az emberek végső soron képtelenek szembenézni egy olyan jelenséggel, amely ma éppolyan meglepő, mint a múltban. Hiába hazudtolták meg többször is ezeket a kategóriákat (II. János Pál, XVI. Benedek...), mégis újra alkalmazzák őket. Vagyis a szemünk elé táruló jelenség kimerítő magyarázatára van szükség. Pontosabban arra van szükség, hogy ez a magyarázat *megtörténjen*.

Nos, a Katolikus Egyház *megtörtént* a szemünk láttára, a Ferenc pápa és a Szent Péter téren összegyűlt tömeg közötti párbeszéd során. Amíg a pápaválasztás zajlott, az emberek várakozása megmutatta, hogy egy bizalommal teli nép van itt jelen, amelynek ugyanakkor pásztorra van szüksége, aki körül egység jön létre, amely a mi megosztáshoz szokott világunkban egyre meglepőbb. A fehér füst túlradó örömmel adott helyet, és többekben felmerülhetett a kérdés: «Hogy lehet, hogy ennyire örülnek, ha még nem is tudják, ki lett megválasztva?». Amikor a függönyök meglebbentek, a várakozás még erősebb lett, felfedve annak vágyát, hogy *megismerjék, lássák és hallgassák* a pásztor – éppúgy, ahogy csaknem kétezer évvel ezelőtt a római származású Aquila e Priscilla, akiket Szent Pál térített meg Korintusban, meg akarták ismerni Pétert, Jézus barátját, Róma első püspökét.

A pápa első tettét előbb tudtuk meg, mint hogy megláttuk volna az arcát: a Ferenc nevet választotta, s ezzel az első pillanattól fogva megmutatta, hova irányuljon pillantásunk. Assisi szegényéhez hasonlóan a Szentatya is kijelenti, hogy egyetlen gazdagsága Krisztus és hogy ezt a gazdagságot csak egyféleképpen tudja velünk megosztani: életének egyszerű tanúságtételével. És ott, a téren, a hívők és a világsajtó kamerái színe előtt a pápa *tettel* is megmutatta, mi az a tény, ami az Egyház eredetét alkotja: arra kérte a tömeget, hogy csendes imával forduljon az Atyaistenhez Jézus Krisztuson keresztül. Abban a pillanatban az Egyház valamennyiünk szeme láttára *megettörtént*. Mint elődje, a lobbanékony Péter, Ferenc is megvallotta: «Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia» (Mt, 16,16). És ahogy azt Róma első püspökével tette, Krisztus neki is átadja az Egyház kulcsait, nyája színe előtt.

Amikor Ferenc azt kérte népétől, hogy az imájával kérje számára Isten áldását, ebben a tettben megható módon ugyanaz a hit mutatkozott meg, mint amit XVI. Benedekben láthattunk, amikor az egész világot emlékeztette arra, hogy az Egyház Krisztusé. A bíborosoktól búcsúzva Ratzinger – Guardinit idézve – arra emlékeztetett, hogy az Egyház «nem egy íróasztal mellett megtervezett és felépített intézmény ..., hanem élő valóság ... Időben él, alakul és változik, mint minden élőlény... Természete mégis mindig ugyanaz marad és szíve Krisztus». Az előző napi Szent Péter téri audienciát felidézve ezzel zárta: «ez volt a mi tapasztalatunk tegnap, a Szent Péter téren: láttuk, hogy az Egyház egy élő test, melynek a Szentlélek ad lelket és mely valóban Isten erejéből él» (2013. február 28.).

Mi is elmondhatjuk: «Láttuk tegnap». És ezt most Péterrel mondjuk, akinek ismerjük arcát és aki – éppúgy, mint a többi pápa tette népével *Urbe* és *Orbe* – arra hív minket, hogy közös utat kezdjünk.